

Arrest

nr. 299 494 van 5 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Tadzjiek te zijn, u bent een moslim van soennitische stekking. U bent geboren op [...] mei 2002 en woonde heel uw leven in Zakhel, Imamsaheb district, Kunduz provincie. U ging tot de 9de graad naar school, ging naar de moskee, en ging twee jaar naar de madrassa. U deed aan worstelen in Afghanistan en werkte er ook twee jaar als trainer. U woonde in één huis met uw vader, moeder, jongere zus Ma. en broer Mi. (26 jaar oud). Uw vader had een vrachtwagen en vervoerde meloenen en watermeloenen naar Kabul. Uw broer werkte op het Directoraat 10 als bodyguard voor president Ashraf Ghani en vice-president A. S.. Hij rapporteerde aan de vice-president over de plannen en aanvallen van de vijanden.

De veiligheidssituatie in uw dorp was slecht, het was in handen van de Taliban. In de nacht werden kinderen ontvoerd voor hun seksuele geneugten.

Aanvankelijk was niemand op de hoogte van het werk van uw broer, maar daarna kwam de Taliban dit te weten en bedreigde ze hem een keer. K., iemand die overdag 'Arbaki' (agent bij de Afghaanse lokale politie) en in de nacht een Talib was, kwam met een aantal andere personen naar uw huis om hiervoor bewijs te zoeken. Omdat ze geen bewijs konden vinden, gingen ze weer weg zonder uw broer of vader schade te berokkenen.

Op 15 december 2018 kreeg uw broer van A. S. een telefoontje, hij zei hem dat zijn familie in gevaar was en dat de overheid niets kon doen voor hen, dat hij zo snel mogelijk het land moest verlaten. U bent vervolgens met uw familie uit Afghanistan vertrokken op 16 december 2018.

U bent via Iran naar Turkije gegaan met uw familie, maar vanaf daar bent u alleen doorgereisd naar Europa, terwijl uw familie in Turkije bleef. 5 à 6 maanden na uw vertrek uit Turkije zijn uw ouders en zus gedeporteerd naar Afghanistan, ze leven momenteel ondergedoken in Kabul. Uw broer is vermist geraakt in Turkije. U bent vervolgens via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië en Italië tot in België geraakt. U heeft hier dan een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 mei 2021.

U heeft ter staving van uw verzoek kopieën ingediend van volgende stukken: uw taskara, foto's waarop u te zien bent als worstelaar, foto's van uw broer op zijn werk, drie badges in hoofde van uw broer (zijn werkbadge D-10, een andere werkbadge, een badge van de ANA; Afghan National Army), en een appreciatiecertificaat in zijn hoofde naar aanleiding van het voltooien van zijn opleiding.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt op het Commissariaat-generaal (CGVS) aan dat u vreest gedood te zullen worden omdat uw broer bodyguard was van de president en vice-president van Afghanistan én omdat u Tadzjiek bent.

*Een eerste element is **het beroep van uw broer**. U verklaart dat uw broer tewerkgesteld was op Directoraat 10 en werkte als lijfwacht van president Ashraf Ghani en vice-president A.S.. U heeft dit echter totaal niet aannemelijk gemaakt door uw gebrek aan kennis. Vanaf het begin van het interview geeft u aan dat u en uw ouders enkel wisten dat hij werkte voor de president, dat u verder geen informatie had omdat het geheim was: "Ik kan niets zeggen over zijn werk, omdat hij niets zei over zijn werk, het was geheim, zijn taken of werk." U gevraagd of u iets over zijn taken weet, antwoordt u: "Exact niet, maar voor zover ik weet rapporteerde hij aan A.S. over de plannen en aanvallen van de vijanden." U gevraagd of u iets weet over zijn training, antwoordt u: "Nee, want hij zei dit niet tegen ons." U gevraagd of u/uw familie hem dan op weg naar Europa, toen jullie met hem reisden tot in Turkije, vragen hebben gesteld over zijn beroep (daar jullie Afghanistan hadden verlaten, en het delen van die informatie geen gevolgen meer zou dragen), verklaart u: "Nee, ik vroeg niets, omdat hij toen zeer gespannen en ongerust was, daarom kon ik het hem niet vragen. Ik vroeg het ook niet in Turkije, omdat ik de nood niet zag, maar mijn broer zei enkel dat hij rapporteerde aan A.S. over de plannen van de vijand. [...]" (CGVS, p. 4-5). Gezien u helemaal geen informatie kan geven over zijn beroep, op de naam van de toenmalige president en vice-president van het land na, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat hij dit beroep heeft*

uitgeoefend. Immers, indien dit gegeven op waarheid zou berusten, kan er toch van uitgegaan worden dat hij u toch een minimum aan informatie zou geven eenmaal dat u Afghanistan verliet aangezien jullie van plan waren Internationale Bescherming in Europa aan te vragen. Doordat u helemaal geen informatie heeft over zijn beroep, kan er hieraan geen geloof worden gehecht.

Een tweede element is uw **etniciteit als Tadzjiek in Afghanistan**. U haalt aan dat Tadzjiek in Afghanistan vervolgd en gedood worden. Ten eerste zijn uw verklaringen te vaag en te algemeen om hier een persoonlijke vrees uit af te leiden. Ten tweede verklaart u dat uw familie en maternale oom zich momenteel in Afghanistan bevinden, en geeft u geen blijk van vervolgingsfeiten omwille van hun etniciteit sinds ze teruggekeerd zijn. Ten slotte geeft u aan dat u, toen u nog in Afghanistan woonde, in een dorp leefde dat onder de controle stond van de Taliban (CGVS, p. 5, 7). U vermeldt geen vervolgingsfeiten omwille van uw of uw families etniciteit in die periode. Indien de Taliban werkelijk Tadzjiek zou vervolgen puur omwille van hun etniciteit, kan er toch verwacht worden dat uw familie toen vervolgd zou zijn geweest. Dat u geen vervolgingsfeiten vermeldt, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees omwille van uw etniciteit. Er kan dus geconcludeerd worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat u, bij terugkeer, vervolgd zou worden in Afghanistan omwille van uw etniciteit als Tadzjiek.

Tenslotte haalt u ook aan dat u omwille van uw verblijf in België, u bidt hier niet, gaat niet naar de madrassa en drinkt alcohol, problemen zal krijgen in Afghanistan (CGVS, p. 8). Met betrekking tot uw bewering dat u in België regelmatig alcohol zou nuttigen, dient te worden vastgesteld dat u deze bewering op generlei wijze staft of onderbouwt. Hoe dan ook toont u niet aan dat uit uw loutere alcoholconsumptie zou blijken dat u dermate verwesterd bent dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar uw land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont u geenszins aan dat, of op welke wijze, de Taliban van uw beweerde alcoholgebruik in België op de hoogte zou zijn of zou riskeren te komen. Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u bij een terugkeer naar Afghanistan stopt met het nuttigen van alcohol. Het loutere gegeven dat u zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan, te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht voor de gezondheid is, in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft het niet bidden, verklaart u nog steeds moslim te zijn en het louter niet gebeden te hebben in België zegt niets over het feit dat u niet meer zou kunnen bidden in Afghanistan (CGVS, p. 3).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-10). Uw taskara en foto's sport (documenten 1,2) betreffen uw identiteit en hobby, iets wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de werkbadges van uw broer, zijn appreciatiecertificaat en de foto's van zijn werk (documenten 3-7), moet eerst en vooral vastgesteld worden dat u enkel kopieën aflevert die geen objectieve waarde hebben. Daarnaast moet er vastgesteld worden dat, zoals blijkt uit informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, de graad van documentenfraude in Afghanistan zeer hoog is, waardoor het moeilijk is af te leiden of documenten al dan niet authentiek zijn. Daarenboven moet nog eens vastgesteld worden dat wat betreft de foto's er geen uitspraak kan worden gedaan over de context waarin ze zijn getrokken of wie hiervoor verantwoordelijk is. Ook heeft u geen bewijzen voorgelegd die aantonen dat de persoon op die foto's uw broer zou zijn. Tenslotte hebben dergelijke stukken enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, iets wat in uw hoofd niet het geval is. Bijgevolg vermogen deze stukken geen ander licht te werpen op bovenstaande apprecie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit.

De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu
l_Citry_Mazar_Shari](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

"Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 .

Het CGVS stelt als volgt:

Ten eerste, [...]

Het CGVS bekritiseert het feit dat het vreemd is dat de verzoeker niets weet over het beroep van zijn broer. Zoals in het interview werd gezegd had de vader schrik dat zijn zoon zo een gevaarlijk beroep uitoefende en dat dit slecht zou aflopen. Dit is de exacte reden waarom de broer er niets over vertelde. Verder zou het delen van informatie het gezin in gevaar kunnen brengen. Het is dus mogelijk dat hij bewust koos om bepaalde informatie niet te delen, zelfs niet nadat ze Afghanistan hadden verlaten, uit angst voor mogelijke represailles tegen de familie. [...] (CGVS p.4)

Verder is het in de Afghaanse cultuur normaal dat familieleden en dan voornamelijk de jongere van de familie niet alle details kennen van de werkzaamheden van een ouder familielid.

Het argument van het CGVS is subjectief en onredelijk.

Ten tweede, [...]

Het CGVS zegt dat er onvoldoende is aangetoond door de verzoeker dat hij vervolgt zal worden in Afghanistan omwille van zijn etniciteit als Tadzjiek en dat de familie en zijn oom terug in Afghanistan wonen zonder lastig gevallen te worden. De reden hiervoor is dat de familie in het geheim leeft en de taliban misschien helemaal niet weet dat de familie van de verzoeker weer in Afghanistan wonen. Zoals

de verzoeker in zijn interview meedeelt weet niemand waar ze leven, zelfs niet zijn maternale oom of misschien hebben ze zelfs veiligheid verkregen van de lokale bevolking. [...] (CGVS p.7)

Verder is er sprake van een constante veranderende situatie in Afghanistan, zoals in vele gebieden is het voortdurend in beweging. Het feit dat zijn familie in het verleden niet werd vervolgd wil niet zeggen dat ze in de toekomst niet zullen worden vervolgd.

Het argument van het CGVS is onaanvaardbaar.

Ten derde, [...]

Het is niet alleen de alcoholconsumptie die aantoont dat iemand verwesterd is. Het kan ook een indicatie zijn van een bredere aanpassing van de westerse manier van leven. Als een persoon een zichtbaar verwesterd gedrag vertoont bij terugkeer naar Afghanistan, kan hij een doelwit worden, zelfs als de taliban niet specifiek van zijn alcoholconsumptie op de hoogte is.

Verder is het argument dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gewoon kan stoppen met drinken, dat gaat voorbij aan het feit dat gedrag niet in een vacuüm bestaat. Als iemand bijvoorbeeld alcohol is gaan drinken als copingmechanisme voor trauma, kan het niet eenvoudig zijn om zomaar te stoppen.

Het feit dat hij in België niet heeft gebeden, toont aan dat zijn beleving van religie is veranderd tijdens zijn verblijf. Zelfs als hij nog steeds als moslim identificeert, kan deze veranderde beleving problemen veroorzaken in een samenleving waar religieuze praktijken strenger worden bekeken.

Het CGVS houdt geen rekening met de omstandigheden als hij terugkeert naar Afghanistan.

Ten slotte, [...]

Het CGVS kaart het feit aan dat er enkel kopieën werden afgeleverd, maar originele documenten zijn soms moeilijk te verkrijgen of bewaren en al zeker voor vluchtelingen die halsoverkop hun land hebben verlaten. Het feit dat documentfraude een probleem kan zijn in Afghanistan, is het onjuist om alle documenten in Afghanistan over één kam te scheren als potentieel frauduleus.

Het argument dat documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas suggereert dat als het relaas van de aanvrager als ongeloofwaardig wordt beschouwd, geen enkel bewijsmateriaal deze perceptie kan veranderen. Dit gaat in tegen de principes van een eerlijke en onbevooroordeelde beoordeling.

Het argument van het CGVS is onredelijk.

Verzoeker bevestigt dat hij Afghanistan zo snel mogelijk heeft verlaten;

Het Cgvs contextualiseert de situatie van de verzoeker niet,

Het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden ingeslopen zijn in verzoekers asielrelaas, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredevelde, *The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars*. R. Bull (ed.), *Investigative Interviewing*. J. Herlihy en S. Turner (2006), *Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?*, *Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture*, 16, p. 81).

Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoeker wil erop wijzen dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt. [citaat uit rapport van Nansen in verband met risicogroepen]

Het is aldus duidelijk dat verzoeker in casu nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat, uit informatie waar verzoeker over beschikt (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, maart 2022), blijkt dat het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

[...]

Betreffende de verwestering van verzoekende partij

Verzoekende partij verliet Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name op 16 december 2018

Verzoekende partij kwam in België aan op 28.05.2021 en zij diende hier op 28.05.2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ondertussen heeft de Taliban de macht gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoekende partij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera.

De vrees van verzoeker heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Zij luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.

Vooreerst dient men op te merken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

Het hoeft geen betoog dat de Taliban sterk gekant is tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen aanschouwd worden.

Inderdaad, volgens verschillende bronnen, kan Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

[citaten uit landeninformatie afkomstig van onder meer UNHCR, Nansen, OSAR, EASO en verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]

Betreffende de nood aan een toekomstgericht onderzoek

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van onder andere het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en citaten uit algemene informatie afkomstig van onder meer UNHCR en Nansen]

Betreffende het voordeel van de twijfel

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak en algemene informatie]

Betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling;

Dat verzoekende partij op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de Taliban geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijke onderhouden op het CGVS;

Dat verzoekende partij bovendien een bijkomende vrees heeft nu dat de Taliban de controle verworven heeft, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon.

Ter zake kan ook dienstig verwezen worden naar wat hierover uiteen wordt gezet in het reeds aangehaalde Nansen-rapport en de aldaar geciteerde bronnen en rechtspraak, dewelke hieronder integraal worden overgenomen: [...]

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij haalt aan dat verweerder van mening is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op dit punt schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker de onderstaande wettelijke bepalingen:

• art. 3 van het EVRM;

• art. 48 van de Vreemdelingenwet;

• de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;

• de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)
- [...]
- Artikel 2 EVRM [...]
- Artikel 3 EVRM [...].

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Betreffende de bestreden beslissing

Verwerende partij is van mening dat de subsidiaire beschermingsstatus niet aan verzoekende partij kan toegekend worden en verwijst hiervoor voornamelijk naar de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie.

De motivatie van verwerende partij gaat echter lijnrecht in tegen wat UNHCR, de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht, aanbeveelt: [...]

Verwerende partij motiveert niet op afdoende wijze waarom zij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch haalt zij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen.

De motivering van verwerende partij is op dit punt al te voorbarig en getuigt van een overhaaste beslissing die genomen werd in hoofde van verzoekende partij. Immers, hieronder zal aangetoond worden dat, indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan subsidiaire bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen.

2. Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

[algemene theoretische uiteenzetting met verwijzing naar de Kwalificatierichtlijn, rechtsleer, internationale rapporten en rechtspraak]

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsvername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel.

In tegenstelling tot het “Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan” van verwerende partij moet men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan.

Uw Raad oordeelde ter zake in haar arrest van 31.03.2022: [...]

3. Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verwerende partij (stuk 1, pp. 3-5): [...]

Dat hierboven reeds werd aangehaald dat UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft (zie supra), wat tevens door Uw Raad bevestigd werd (zie infra).

Dat het hierboven aangehaalde rapport van Nansen eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind.

Dat er informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn.

[verwijzingen naar landeninformatie afkomstig van onder meer Jurist, UNAMA, ACLED, UNOCHA, alsook naar rechtspraak van de Raad]

4. Betreffende de terugkeer naar Afghanistan

Hierboven werd al ingegaan op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen (zie supra onder het deel over verwestering).

Bovendien werden, volgens het OSAR-rapport van maart 2021, personen die terugkeerden uit Europa als “rijk” beschouwd, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit: [...]

Zie in deze zin eveneens het hierboven aangehaalde Nansen-rapport.

In een Country of Origin Query Response van EASO worden bovendien bijkomende problemen gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan: [...]

Dit risico is er alleen maar op vergroot ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst (zie supra).

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker bij aanvullende nota volgende stukken neer:

"1. Foto's van verzoeker

2. Bevestiging van vrienden van sport (IK)

3. Arbeidsovereenkomsten

4. Loonfiches".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn asielmotieven. Hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn broer, omwille van zijn etniciteit en omwille van zijn verblijf in België.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De motivering steunt op volgende elementen:

- verzoekers gebrekkige kennis aangaande het werk van zijn broer ondermijnt de geloofwaardigheid van diens tewerkstelling als lijfwacht van president Ashraf Ghani en vice-president A.S. (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5);
- verzoeker toont niet concreet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd omwille van zijn etniciteit als Tadzjiek (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-7);
- verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn verblijf in België – en meer bepaald omwille van het feit dat hij in België niet bidt, niet naar de madrassa gaat en alcohol drinkt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) – in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd;
- de door verzoeker neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op de voormelde appreciatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielmotieven, het hernemen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het uiten van *post factum* verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Inzake zijn kennis over het beroep van zijn broer verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Hij legt uit dat zijn broer niets vertelde over zijn werk omdat verzoekers vader schrik had dat zijn zoon een gevaarlijk beroep uitoefende en dat dit slecht zou aflopen. Verder meent verzoeker dat het delen van informatie het gezin in gevaar zou kunnen brengen, zelfs indien ze het land al verlaten hadden.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden als volgt:

*“Een eerste element is **het beroep van uw broer**. U verklaart dat uw broer tewerkgesteld was op Directoraat 10 en werkte als lijfwacht van president Ashraf Ghani en vice-president A.S.. U heeft dit echter totaal niet aannemelijk gemaakt door uw gebrek aan kennis. Vanaf het begin van het interview geeft u aan dat u en uw ouders enkel wisten dat hij werkte voor de president, dat u verder geen informatie had omdat het geheim was: “Ik kan niets zeggen over zijn werk, omdat hij niets zei over zijn werk, het was geheim, zijn taken of werk.” U gevraagd of u iets over zijn taken weet, antwoordt u: “Exact niet, maar voor zover ik weet rapporteerde hij aan A.S. over de plannen en aanvallen van de vijanden.” U gevraagd of u iets weet over zijn training, antwoordt u: “Nee, want hij zei dit niet tegen ons.” U gevraagd of u/uw familie hem dan op weg naar Europa, toen jullie met hem reisden tot in Turkije, vragen hebben gesteld over zijn*

beroep (daar jullie Afghanistan hadden verlaten, en het delen van die informatie geen gevolgen meer zou dragen), verklaart u: "Nee, ik vroeg niets, omdat hij toen zeer gespannen en ongerust was, daarom kon ik het hem niet vragen. Ik vroeg het ook niet in Turkije, omdat ik de nood niet zag, maar mijn broer zei enkel dat hij rapporteerde aan A.S. over de plannen van de vijand. [...]" (CGVS, p. 4-5). Gezien u helemaal geen informatie kan geven over zijn beroep, op de naam van de toenmalige president en vice-president van het land na, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat hij dit beroep heeft uitgeoefend. Immers, indien dit gegeven op waarheid zou berusten, kan er toch van uitgegaan worden dat hij u toch een minimum aan informatie zou geven eenmaal dat u Afghanistan verliet aangezien jullie van plan waren Internationale Bescherming in Europa aan te vragen. Doordat u helemaal geen informatie heeft over zijn beroep, kan er hieraan geen geloof worden gehecht."

De voormelde vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Voor zover verzoeker er nog op wijst dat het in de Afghaanse cultuur normaal is dat familieleden, en dan voornamelijk de jongere van de familie, niet alle details kennen van de werkzaamheden van een ouder familielid, betreft dit een loutere bewering die verzoeker met geen enkel element ondersteunt. Dit geldt des te meer omdat verzoeker samen met zijn broer Afghanistan verliet en er bijgevolg buiten Afghanistan geen enkele noodzaak tot geheimhouding meer was. Bovendien vormt dit geen verklaring voor de vaststelling dat verzoekers vader evenmin werd geïnformeerd door zijn broer.

7. Inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn etniciteit als Tadzjiek motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Een tweede element is uw etniciteit als Tadzjiek in Afghanistan. U haalt aan dat Tadzjiek in Afghanistan vervolgd en gedood worden. Ten eerste zijn uw verklaringen te vaag en te algemeen om hier een persoonlijke vrees uit af te leiden. Ten tweede verklaart u dat uw familie en maternale oom zich momenteel in Afghanistan bevinden, en geeft u geen blijk van vervolgingsfeiten omwille van hun etniciteit sinds ze teruggekeerd zijn. Ten slotte geeft u aan dat u, toen u nog in Afghanistan woonde, in een dorp leefde dat onder de controle stond van de Taliban (CGVS, p. 5, 7). U vermeldt geen vervolgingsfeiten omwille van uw of uw families etniciteit in die periode. Indien de Taliban werkelijk Tadzjiek zou vervolgen puur omwille van hun etniciteit, kan er toch verwacht worden dat uw familie toen vervolgd zou zijn geweest. Dat u geen vervolgingsfeiten vermeldt, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees omwille van uw etniciteit. Er kan dus geconcludeerd worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat u, bij terugkeer, vervolgd zou worden in Afghanistan omwille van uw etniciteit als Tadzjiek."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift kan de voormelde motivering niet in een ander daglicht plaatsen.

Verzoeker stelt louter dat zijn familie in het geheim leeft en dat de taliban misschien niet weet dat zijn familie in Afghanistan woont. Dergelijke loutere en beknopte bewering kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd louter omwille van zijn etniciteit als Tadzjiek. Voor zover verzoeker nog verwijst naar de volatiele situatie in Afghanistan en het feit dat zijn familie in het verleden niet werd vervolgd niet betekent dat zij in de toekomst niet zullen worden vervolgd, beperkt verzoeker zich tot loutere hypothesen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer persoonlijk zal worden gevisieerd en vervolgd omwille van zijn etnie.

8. Verzoeker meent in het verzoekschrift dat het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas zijn gesloten geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan en verwijst naar psychologisch onderzoek ter ondersteuning hiervan. Verder benadrukt verzoeker dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker verwijst naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Verzoeker blijft bij algemene beweringen.

In de mate dat verzoeker zou menen dat zijn depressie een invloed heeft gehad op zijn verklaringen, blijkt uit lezing van de verschillende onderhouden die verzoeker in het kader van onderhavige procedure heeft gevoerd dat aan verzoeker telkens eenvoudige en duidelijke vragen gesteld werden, die verzoeker goed kon volgen, waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep en waarop hij kon antwoorden. Verzoeker of zijn raadsman hebben doorheen de procedure op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge

van een (vermeende) depressie. Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn psychologische toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden depressie een impact gehad zou hebben op zijn verklaringen.

9. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan op 16 december 2018 heeft verlaten en dat hij op 28 mei 2021 aankwam in België. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als “afvallige”, “ongelovige” of “geen goede moslim” te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar verschillende bronnen, waaruit blijkt dat “Europeanisatie of verwestering” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

9.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

9.2. *In casu* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker Afghanistan in mei 2020 heeft verlaten en op 27 mei 2021 in België is aangekomen (verklaring DVZ, vraag 32). Bijgevolg verblijft verzoeker ongeveer 2,5 jaar in België.

Inzake verzoekers verblijf in België stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Tenslotte haalt u ook aan dat u omwille van uw verblijf in België, u bidt hier niet, gaat niet naar de madrassa en drinkt alcohol, problemen zal krijgen in Afghanistan (CGVS, p. 8). Met betrekking tot uw bewering dat u in België regelmatig alcohol zou nuttigen, dient te worden vastgesteld dat u deze bewering op generlei wijze staft of onderbouwt. Hoe dan ook toont u niet aan dat uit uw loutere alcoholconsumptie zou blijken dat u dermate verwesterd bent dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar uw land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont u geenszins aan dat, of op welke wijze, de taliban van uw beweerde alcoholgebruik in België op de hoogte zou zijn of zou riskeren te komen. Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u bij een terugkeer naar Afghanistan stopt met het nuttigen van alcohol. Het loutere gegeven dat u zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan, te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht voor de gezondheid is, in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft het niet bidden, verklaart u nog steeds moslim te zijn en het louter niet gebeden te hebben in België zegt niets over het feit dat u niet meer zou kunnen bidden in Afghanistan (CGVS, p. 3).

[...]

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als achttienjarige reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker woonde immers van zijn geboorte tot vertrek in Zakhel, district Imamsaheb, provincie Kunduz en ging er tot de 9de graad naar school (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft bovendien nog steeds contact met zijn familieleden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk.

Verzoeker nuanceert in het verzoekschrift dat zijn alcoholconsumptie een indicatie is van zijn bredere aanpassing aan de westerse manier van leven en dat een persoon die zichtbaar verwesterd gedrag vertoont bij terugkeer naar Afghanistan een doelwit kan worden, zelfs als de taliban niet specifiek van zijn alcoholconsumptie op de hoogte is. Daarnaast stelt verzoeker dat alcoholconsumptie bijvoorbeeld als 'coping mechanisme' voor trauma kan gelden, waardoor het niet eenvoudig kan zijn om te stoppen. Verder stelt verzoeker dat zijn beleving van religie veranderd is tijdens zijn verblijf. Hij voert voorts aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt, naar "Westerse muziek" luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Verzoeker concretiseert deze beweringen echter niet en doet evenmin afbreuk aan de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als "verwesterd" gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Waar verzoeker ter terechtzitting stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stuk 1: foto's van verzoeker; stuk 2: identiteitskaarten van sportvrienden; stuk 3: arbeidsovereenkomsten; stuk 4: loonfiches), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Hieruit blijkt immers louter dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt, in België een sociaal leven heeft en in zijn vrije tijd sport doet. Deze documenten tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit landeninformatie inzake het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland. Deze informatie is van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet kan aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die als rijk zullen worden gezien en te maken zullen krijgen met criminaliteit en/of door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de beroepsprocedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa het slachtoffer zou worden van criminaliteit en/of door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden in geval van terugkeer naar Afghanistan een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing inzake de door hem bijgebrachte documenten. Verzoeker betoogt dat originele documenten moeilijk te verkrijgen of bewaren zijn voor vluchtelingen die hun land halsoverkop hebben verlaten, dat het onjuist is om alle documenten uit Afghanistan als frauduleus te bestempelen en dat geen enkel bewijs de perceptie van een ongeloofwaardig relaas kan veranderen. Verzoeker biedt hiermee echter geen dienstig verweer tegen het geheel van de terechte en omstandige vaststellingen van verweerder inzake de door hem bijgebrachte stukken.

De motivering luidt als volgt:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-10). Uw taskara en foto's sport (documenten 1,2) betreffen uw identiteit en hobby, iets wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de werkbadges van uw broer, zijn appreciatiecertificaat en de foto's van zijn werk (documenten 3-7), moet eerst en vooral vastgesteld worden dat u enkel kopieën aflevert die geen objectieve waarde hebben. Daarnaast moet er vastgesteld worden dat, zoals blijkt uit informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, de graad van documentenfraude in Afghanistan zeer hoog is, waardoor het moeilijk is af te leiden of documenten al dan niet authentiek zijn. Daarenboven moet nog eens vastgesteld worden dat wat betreft de foto's er geen uitspraak kan worden gedaan over de context waarin ze zijn getrokken of wie hiervoor verantwoordelijk is. Ook heeft u geen bewijzen voorgelegd die aantonen dat de persoon op die foto's uw broer zou zijn. Tenslotte hebben dergelijke stukken enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, iets wat in uw hoofde niet het geval is. Bijgevolg vermogen deze stukken geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.”

Waar verweerder in voormelde motivering opmerkt dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die aantonen dat de persoon op de foto's verzoekers broer betreft (document 7, groene map, administratief dossier), gaat deze redenering tevens op voor de overige documenten die verzoeker betreffende zijn broer neerlegt, met name de werkbadges en het appreciatiecertificaat (documenten 3-6, groene map, administratief dossier). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de persoon aan wie deze stukken toebehoren, zijn broer is.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

13. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD).*”).

Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont met zijn loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de socio-economische situatie van Afghanen die terugkeren uit Europa niet concreet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

14. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS